

Schema för årsrapport av programsensor

Namn: Bengt Johansson

Programsensor vid

- Fakultet: Den samhällsvetenskapliga fakulteten
- Studieprogram/fagområde: Medievetenskap

Programsensorperiod: 2014-2017

Rapporten gäller perioden 2014

Inledning

Den här rapporten är min första i den andra perioden som programsensor för bachelor- och masterprogrammet i medievetenskap vid universitetet i Bergen. Eftersom jag redan tidigare gjort genomgångar av programmen och skrivit översikter blir årets rapport en djupdykning. I de tidigare rapporterna har fokus framförallt legat på bachelornivån, vilket gör att jag i denna rapport kommer att främst ägna mig åt masterprogrammet.

Rapporten tar sin utgångspunkt i mailkonversationen med Ole Johan Mjøs (programrådsleder) under hösten 2014. I denna konversation sammanställde programrådet synpunkter och idéer om hur masterprogrammet kan göras om, vilket har varit utgångspunkten för årets rapport.

I rapporten kommer jag använda egna erfarenheter som utbildningsansvarig vid JMG, de utvärderingar som gjort i programsensorrapporterna 2010-2013, samt Erik Nymark Esperås rapport *Fra studier till arbeidsliv. Undersøkelse av uteksaminerte kandidater ved Institutt for informasjons- og medievetenskap 2005-2013* för att ge inspel i de diskussionerna kring omgörning av masterprogrammet i medievetenskap.

Rapporten är upplagd som följer. Jag kommer att börja med att göra en genomgång av ett antal frågor kring programmet och dess omvärld för sedan sammanfatta med en SWOT-analys. Dessutom kommer jag i rapporten också kommentera de önskemål om reflektioner kring examinationsformer som också uttryckts av programrådet. Dessa kommer i anslutning till mina kommentarer om de punkter som Ole Johan Mjøs skickade 2014-12-05. Rapporten avslutas med några reflektioner kring programrådets fortsatta arbete med revision av masterprogrammet.

Vad vet vi om masternivån och dess utveckling?

Sett från den svenska horisonten pågår det en ständig diskussion kring masternivån och dess identitet. När diskussioner om Bolognareformen fördes fanns det en idé om att utbildningsstrukturen skulle vara 3 (BA)+2(MA)+3(PhD). I praktiken skulle det ha inneburit att det andra året på master skulle vara forskningsförberedande och att man därmed flyttade över ett år på forskarutbildningen till grundutbildningen. Nu blev det inte så utan det svenska systemet är 3+3+4. För att få börja

forskarstudier krävs magisterexamen (eller ettårig master), men i praktiken är det svårt att få plats på forskarutbildningen utan en tvåårig masterexamen.

Spänningen finns därför med olika förväntningar på masternivån i utbildningssystemet. Dels är frågan hur stort fokus som ska ligga på master i relation till bachelor. Ska det vara en fortsättning av bachelor, där man fördjupar perspektiven på master? Ska det vara en forskningsförberedande master? Men det finns också skrivningar om anställningsbarhet som viktiga mål för Bologna-reformen, vilket gjort att masternivån till viss del lidit av någon form av schizofreni sedan den infördes. Är det en väg in i forskningen eller ska den inriktas till att anpassas till de krav som ställs från det omgivande samhället ifråga om lärandemål och kompetenser?

Andra varianter är att man har masterprogram i ämnen som inte finns på bachelornivån. I Göteborg finns till exempel masterprogram i Mänskliga rättigheter, vilket är ett ämne som inte existerar på grundutbildningen (jfr Samfundskommunikasjon i Agder eller Journalistikk i Oslo).

Sedan finns breddmasterprogram. Inte minst internationellt förekommer ettåriga eller tvååriga masterutbildningar i journalistik som är mer av breddutbildningar i relation till bachelorexamen, dvs. man kan söka dessa utan att ha läst journalistik. På vissa ställen har man överhuvudtaget inga bachelorprogram i journalistik, utan de ligger som påbyggnadsutbildningar på master. Det finns många varianter, men ett försök att tillgodose progression och fördjupning hittar man exempelvis på Syddansk universitet där påbyggnadsutbildningen innebär att man fördjupar kunskaperna i det ämne man har bachelorexamen i samtidigt som man lär sig journalistiskt hantverk. På IMK i Oslo är mastern i journalistik en teoretisk utbildning, jämfört med de mer praktiska högskoleutbildningarna. På JMG är målet att kunna kombinera praktiska och teoretiska moment i den master i journalistik som vi just nu utvecklar.

Som sagt finns det många olika varianter av masterprogram och den första frågan som ska ställas är väl vilken typ av masterprogram som medievetenskap i Bergen är och vill vara. Som masterprogrammet ser ut idag krävs det en bachelor i medievetenskap (eller nye medier, journalistikk eller film- og tv-produksjon) för att bli antagen. Masterprogrammet är ett fördjupande program i relation till bachelorprogrammet, relationen till instituttets forskning är stark och där vetenskaplig kompetens är i fokus. Jag antar att det inte finns något intresse för en breddad master eller en master som enbart fokuserar på ett perspektiv som inte motsvaras på bachelornivån. Som jag ser det är intresset från instituttet att ju högre upp studenten kommer i sin utbildning, desto närmare ska han/hon befinna sig instituttets forskning. Men en första fråga att ställa till programrådet är om detta är premissen för fortsatt utveckling av masterprogrammet. **Ska masterprogrammet fortsätta att vara en bred fördjupningsmaster som samlar ihop de olika bachelorexamina i medievetenskap? Och hur vill man att relationen mellan master och instituttets forskningsprofil ska se ut?**

Vad vet vi om hur studeterna uppfattar masterprogrammet i medievetenskap i Bergen?

Programmet är tvåårigt med kurser det första året och masteroppgave det andra. Som jag skrivit i tidigare rapporter är jag lite tveksam till placering av *INFOMEVI300 Prosjektarbeid og forskingsdesign* beroende på att många studenter inte alls är klara över vad de ska skriva om i sin masteroppgave då

de läser kursen. En annan reflektion är om forskningsdesign (arbetet med att mejsla ut opgaven) och metodkunskaper nödvändigtvis ska vara delmoment av samma kurs. Man skulle kunna tänka sig att dela upp dessa och låta de mer strikt metodmässiga delarna ligga i en kurs i direkt anslutning till masteroppgaven. Mer om detta senare.

De övriga kurserna skiftar lite från termin till termin, men ges inom fyra ämnesområden: (1) Institutions- och produktionsstudier, (2) Textteori og -analyse, (3) Publikums- og resepsjonsstudier og (4) Media og kultur.

Masteroppgaven är ett omfattande arbete (60 sp) och de erfarenheter jag har sedan tidigare av norska studenters hovedoppgaver håller dessa mycket god kvalitet. Kursen verkar rimligt upplagd och kraven likaså. Som jag förstår är det ett arbete som görs individuellt och det är studenten som själv väljer ämne. Jag är inte riktigt klar över hur aktiv instituttet är i att rekrytera studenter till olika forskningsprojekt, men jag antar att det finns en sådan önskan. Den är dock inte så tydlig i dokumenten studenten kan ta del av i förväg (se avsnitt om profilen).

Majoriteten av studenterna från undersökningen 2011 anser att programmet ger en bred översikt av medieområdet, lärarnas kunskap bedöms som hög och relativt lätt att få kontakt med. Man tränas i analytiskt tänkande, tycker arbetsnivån är rimlig och det finns inget större missnöje med feedback på uppgifter. Inte heller innehåll ifråga om mängden engelsk litteratur eller att det skulle vara för stort fokus på Norge verkar vara ett problem. Jämför man med bachelorprogrammet bedöms masterprogrammet ha högre status, men på samma sätt som för bachelorprogrammet efterfrågas fler praktiska moment. Här finns dock en klar skillnad mellan de studenter som läst sin bachelor i medievetenskap och de som har en examen i andra ämnen. Medievetarstudenterna efterfrågar i mycket större utsträckning fler praktiska moment än studenter med annan bachelorexamen.

Lite förenklat kan man säga att det är masteroppgaven som är den stora behållningen på programmet. Att i princip alla studenter ansåg att det var givande att skriva opgaven måste ses som positivt. Ämneskurserna fick lite olika bedömningar, där många fick goda vitsord medan andra bedömdes mer kritiskt. Jag vet dock inte i vilken utsträckning detta fick konsekvenser för enskilda kurser efter det att rapporten publicerades.

Miljön och kompetensen på institutionen får många positiva kommentarer. Visst förbehåll handlade om är i vilken utsträckning man kan få arbete efter utbildning och i vilken utsträckning utbildningen är anpassad efter det. Detta var också något som Nymark Esperås påpekade. Studenterna på master är nöjda, även om de kanske inte riktigt tycker att de kunskaper man får är direkt användbara i yrkeslivet. Däremot finns det en uttalad kritik mot karriär och studievägledning som instituttet måste ta till sig.

Vad vet vi om hur masterprogrammet profil ser ut?

Ett sätt att försöka fånga in vad det är som möter en presumtiv student till masterprogrammet är att gå till hemsidan på universitetets webbplats för att skärskåda vad som skrivs om masterprogrammet i medievetenskap i Bergen. I stort speglar den korta presentationstexten väl det som skrivits ovan. Några kommentarer är dock på sin plats. Vad som menas med "historiska och teoretiska kunskaper" är något kryptiskt. Menas kunskaper från bachelornivån (vilka då?) eller kunskap i mediehistoria.

Detta kunde formuleras tydligare. Dessutom är det väl så att alla masterprogram förutsätter progression och därmed tidigare ämneskunskaper?

Texten trycker på att man ska förstå medierna som samhällsinstitution och dess relation till andra institutioner samt att kunna arbeta vetenskapligt. Det sägs att man övas i muntlig presentation, men exakt var detta ingår i kurserna är kanske något oklart. Fokus ligger i texten enbart på vetenskapligt skrivande.

Det lyfts fram att masterprogrammet är unikt med formuleringen: "Fagmiljøet for integrerte medie-, IKT- og kulturstudium er ei fagleg nyvinning og det einaste i sitt slag i Noreg". Detta är dock inget som direkt avspeglar sig i masterprogrammet, mer än att man har vissa moment gemensamt med dem som läser Informationsvetenskap som masterkursen *INFOMEVI300*. I övrigt läser man ju parallellt och i den mån man har kurskamrater som har en annan bakgrund väljer man ju kurser som är specialiserade. Frågan är vad man egentligen vill åstadkomma med denna skrivning. Är instituttets kombination av informationsvetenskap och medievetenskap en konkurrensfördel för masterprogrammet och i så fall på vilket sätt?

Går vi sedan vidare till Studieplanen står det under Kompetenser att utbildningen

- "kvalifiserer for mediefaglege yrkesoppgåver i mediebedrifter, kultur- og utdanningsinstitusjonar, for eksempel innan journalistikk, administrasjon, utgreiing og rådgiving
- kvalifiserer for formidlings- og informasjonsfaglege oppgåver i privat og offentlig sektor

Jag undrar egentligen på vilket sätt det säkerställs att dessa kompetenser säkerställs i programmet?

En annan punkt är den muntliga examinationen av masteroppgaven. Får studenterna undervisning i vilka krav som ställs på presentationen? Efter vilka kriterier? Här är en diskussion som vi fört i Göteborg om att om vi bedömer och examinerar muntliga presentationer måste vi också fastställa kriterier i förväg för vad som är en godkänd presentation och också undervisa i detta. Detta är viktigt eftersom det trycks på att man får kompetensen i Studieplanen, men muntlig presentation nämns inte som en av formerna för examination.

Går vi sedan vidare till utbudet av olika kurser kunde de presenterats tydligare genom att ha rubriker om vilket av de fyra temaområdena de tillhör. Det skulle också kanske bidra till att institutionen tydligare ser till att det alltid finns flera kurser inom olika teman (se diskussion om 10-poängskurser längre fram i rapporten). Vad gäller kursplanerna för de olika kurserna finns det anledning att se över dem igen. Det saknas på flera kurser klara lärandemål och andra är inte alltid formulerade enligt Blooms taxonomi. Faktum är att ambitionsnivån för själva kursplanerna i några fall verkar vara något låg. Här finns en förbättringspotential.

Vad vet vi om varför man söker masterprogrammet i Bergen?

Huvuddelen (61%) av de som läser masterprogrammet medievetenskap kommer från Bergen med omnejd (samt 7% från övriga Vestlandet). Drygt en femtedel kommer från Osloregionen och endast några få från övriga Norge. Bilden är ungefär densamma för bachelorprogrammet, vilket innebär att de medievetenskapliga programmen i första hand är regionalt rekryterande. Lite förvånande är att det inte är större skillnad mellan bachelor och master detta avseende. Man skulle kunnat anta att en

större andel söker från andra delar av landet, inte minst från orter där masterprogram saknas. Så verkar dock inte vara fallet, vilket manar till eftertanke. Lyckas andra masterprogram bättre i att rekrytera nationellt och vad utmärker i så fall dem?

Jag har inte siffror på vilken bakgrund alla som läst masterprogrammet har, men om jag ska hänvisa till 2011 års rapport var det bland de svarande 61% som läst bachelorprogrammet i medievetenskap.

Här skulle man behöva lite mer underlag för att kunna dra några slutsatser. Nymark Esperås skriver att drygt hälften av masterstudenterna i medievetenskap valde utbildning med hänsyn till framtida yrkesval. Denna siffra är väsentligt lägre jämfört med masterstudenterna i informationsvetenskap. Detta ligger också i linje med resonemang som fördes i tidigare rapporter om att läsa medievetenskap är en intressant, bred utbildning men som kanske inte är tydligt yrkesinriktad. De som läser har inte alltid en klar bild om vad de ska använda utbildningen till, men de tycker att ämnesområdet är intressant. Här skulle jag tro att likheterna är större med dem som läser sociologi eller statskunskap, jämfört med dem som läser informationsvetenskap. Några sådana siffror har jag dock inte tillgång till. Om programrådet skulle kunna få tag på dessa skulle det hjälpa till att få en klarare bild av hur studenterna värderar en utbildning i medievetenskap.

Inte heller finns det i någon av de undersökningar jag tagit del av några frågor om skälet till att man valde masterprogrammet i Bergen. Här hade det varit intressant att få veta mer om varför man valt programmet. Det brukar ju finnas ett antal parametrar som påverkar, där de viktigaste är möjlighet att få jobb och intresse avgör vilket ämne man väljer. När val av studieort är närheten till boendeort, universitetets/programmets renommé, bostadssituation samt det faktum att större städer ofta är mer tilltalande viktiga faktorer. Här saknar vi underlag, men det faktum att de medievetenskapliga programmen primärt rekryterar regionalt och att nästan hälften inte valde programmen på grund av yrkesinriktning ger en fingervisning. Jag skulle tro att medieämnets generella popularitet och storstaden Bergen är det som lockar. Men här behövs mer kunskap.

En utgångspunkt för denna rapport är det sjunkande söktrycket för masterprogrammet. Här skulle man vilja veta hur det ser ut för de andra masterprogrammen, framförallt på den Samfundsvetenskapliga fakultet. Men även hur attraktiva konkurrerande masterprogram på andra orter är relevant kunskap. Dessa siffror bör programrådet ta fram för att ytterligare nagla fast vad som egentligen gör att söktrycket är lågt. Är det med andra ord ett problem som har att göra med kvalitet inom programmet/attraktivitet att söka programmet? Eller rör det sig om ett generellt problem för masternivån? Eller kanske masternivån i medievetenskap?

Vad vet vi om konkurrenterna till masterprogrammet i Bergen?

På masternivå i medievetenskap har inte Bergen så många konkurrenter om man vill läsa en bred master. På IMK finns en master i journalistik och en engelsk master som fokuserar på det nordiska mediasystemet. IMKs journalistikmaster ger givetvis en mer grundlig bild av journalistik än den som ges i Bergen. Å andra sidan är den mycket smalare. Är du intresserad av medier mer generellt är IMKs master ingen lämplig utbildning. Den engelska mastern är riktad mot internationella studenter och syftar till att ge kunskaper om det nordiska mediasystemet (som på många sätt i i framkant vad gäller nya medier).

Master i medievitenskap i Trondheim liknar mer masterprogrammet i Bergen. Där ligger dock ämnet på humanistisk fakultet, vad det innebär den är mer inriktat mot humaniora. Värt att beakta är dock att man i Trondheim har en så kallad POM. En kurs där man lär sig att praktiskt kommunicera kunskaper inom fältet. Detta ska dock också helst knytas till masteroppgaven.

<http://www.ntnu.no/pom>

En ytterligare relevant utbildning är Samfunnskommunikasjon, en tvåårig master som ges vid universitetet i Agder. Utbildningen är mer fokuserad på planerad kommunikation/PR och innehåller inte vad jag kan se några journalistiska moment, utan fokuserar helt på samhällskommunikation i vid bemärkelse. Denna utbildning är mer inriktad mot vad i Sverige ges som master i Strategisk kommunikation (Lunds universitet).

Som denna översikt visar finns det inte så många konkurrenter på masternivå i Norge. De olika orterna har profiler som inte direkt är gemensamma. Oslo har journalistik, Trondheim har visuell kultur och Agder har samhällskommunikation. Bergens profil är dock i sammanhanget något otydlig. Utbildningen tar in flera av de moment som finns på de andra masterprogrammen och vill man vara snäll kan man säga att bredden i Bergen gör att man där kan välja att fokusera på någon av de inriktningar som finns i Oslo/Trondheim/Agder. Vill man vara elak kan man hävda att Bergen inte riktigt lyckas mejsla ut en egen profil. Detta intryck förstärks av att man inte heller integrerar informationsvetenskap i mastern utan att den är ett eget masterprogram.

Inre styrkor och svagheter – yttre möjligheter och hot (SWOT)

Bryter vi ner erfarenheter från rapporter och andra källor kan vi sammanfatta detta i en omvärldsanalys i formen av en enkel SWOT-analys, där möjligheter och risker med nuläge och framtid förhoppningsvis blir tydligare.

Styrkor (Inre)

Masterprogrammet bedöms väldigt positivt av studenter. Jämför man med bedömningen av bachelorprogrammet ligger nivån klart högre. Masteroppgaven ses som mest positiv, men generellt sett är studenterna även nöjda med kurserna. Även relationen till institutionen och dess medarbetare är en styrka att bygga vidare på. Många lyfter fram att möjligheten att få en kontorsplats på instituttet är viktigt för integreringen. Framstående forskning, etablerat program är andra fördelar.

Svagheter (inre)

Profilen är ganska otydlig, särskilt i relation till andra masterprogram inom ämnet i Norge. Relativt få söker masterprogrammet och platserna fylls inte. Viss kritik mot innehåll i en del kurser och även synpunkter på metodundervisningen förekommer, men den verkar inte vara särskilt spridd. Viss diskrepans mellan vad studenterna uppfattar det som utbildningen ger för yrkesfärdigheter jämfört vad studenterna själva har för ambitioner. Yrkes- och karriärvägledning bedöms som bristfällig. Utbildningen är på norska, vilket gör att en möjlig internationell rekryteringsbas saknas.

Möjligheter (yttre)

Bergen som större stad är en populär studieort. Stark utbildningsort i regionen och studenter får jobb efter utbildning. De andra masterprogrammen i Norge har inte *kombinationen* av humaniora och samhällsvetenskap som finns i Bergen. Med flera olika forskargrupper finns det möjlighet att

stärka kopplingen till forskning. Det finns ett ökat intresse för internationella samarbeten och joint programs/double degrees. Utbildningen är avgiftsfri och det finns ett gott rykte för nordiskt utbildningssystem.

Hot (yttre)

Tryck på att ha mer praktisk utbildningar från studenter. Svårt att attrahera studenter från andra orter. Minskade barnkullar. Konkurrenter med tydligare profil. Nätutbildningar och större krav på internationaliserad utbildning.

Kommentarer och reflektioner kring olika förslag/idéer från programrådet

Harmonisere og rydde i masteremnene/10 studiepoengsemner

Som jag nämnde tidigare är det lite svårt att få klart för sig vad som är masterprogrammets profil. Med fler kurser är givetvis risken att mångfalden skymmer sikten för profilen ännu mer. Men en poäng skulle kunna vara att tydligare presentera hur kurserna hänger samman med institutionens forskning och de fyra teman som kurserna ingår i. Å andra sidan finns det en risk för att detta tar mycket resurser och att kurser inte ges eftersom för få visar intresse för att läsa dem. Då skapar det snarare irritation. Jag är inte säker på att masterprogrammet behöver mer mångfald, utan kanske snarare starkare profilering och kanske också harmonisera masterämnena.

Evalueringsformer

Jag har tryckt på i tidigare rapporter att både bachelor och master skulle vara i behov av att programråd och lärarlag explicit tar tag i vad som är generiska kunskaper respektive faktiska yrkeskunskaper som man lär sig på programmen. Detta måste formlueras i skrift och även i relation till lärandemål. Vad man kan se i examinationsformer är en viss "trötthet" och inte så stor vilja till nyskapande och användande av ny teknik i examinationer. Det är salstenta och hemtenta som gäller och här skulle man kunna göra mycket mer för att visa vilka kunskaper som studenterna tar med sig ut i yrkeslivet. Att göra presentationer i format av kund/uppdragsgivare, bloggstaffetter, göra egna wikipedias, twitterdebatter mm. Det finns många sätt att göra examinationer mer relevanta för ett liv utanför universitetet, utan att för den skull göra avkall på vetenskaplighet och teoretisk reflektion.

INFOMEVI 300

Kursen har jag redan nämnt flera gånger att kursens placering och inriktning är lite oklar. Forskningsdesign/projektplan och metod är inte samma sak och frågan är hur det är i samma kurs som dessa delar ska säkerställas. Egentligen finns det ingen motsättning till att dela kursen i en medievetenskaplig kurs och en informationsvetenskaplig. Man kan fortfarande ha den del föreläsningar gemensamt för att optimera resursanvändning på instituttet. Mer problematiskt är hur metodkunskaper säkras på både bachelorprogram och masterprogram. Om jag får föreslå något skulle jag som 2015 års uppdrag titta närmare på hur olika samhällsvetenskapliga och humanistiska metoder lärs ut på de olika programmen. Jag tror det behövs ett samlat grepp kring hur både bredd och djup säkerställs. Inte minst när det saknas en traditionell metodkurs på båda programmen och där nästan hälften av studenterna på master inte har en bachelorexamen i medievetenskap.

Faglige og sosiale tiltak pga manglende mastergradsstudent-miljø

Är lite osäker på hur stort problem detta är. Att ha seminarier serier är generellt sett bra, men kan inte masterstudenterna ha presentationer på era ordinarie forskarseminarier? Det skulle väl stärka

relationen till institutionens forskning ännu mer? Sedan tror jag genrellt på ett tätare samarbete mellan forskningsprojekteten och masteroppgaver. Ligger projekten ut uppdrag som masterstudenterna kan skriva om? Kan man ingå i olika forskargrupper som masterstudent?

Socialt: ge masterstudenterna i uppdrag att ordna julfesten eller någon annan begivenhet. Att vara med och organisera tillsammans stärker alltid sammanhållning. Återkommande frukostmöten mm är andra saker som ger struktur även åt den sociala samvaron på en arbetsplats. Mer sådant stärker sammanhållning.

Master degree på engelska

Fullt möjligt. Jag tycker att undervisning på master ska/kan vara på engelska i hög grad. Det är åtminstone den riktning som allt går mot i Sverige. Då breddar man rekryteringsbasen, men å andra sidan kan man skrämja bort en del studenter också. Jag är lite osäker på om ni menar att ändra master till att vara en master på engelska eller att ni menar att öppna upp INFOMEVI 300 för Erasmusstudenter. Båda vägarna är möjliga, men i Sverige går vi mer och mer åt att inte skilja mellan Erasmusstudenter och studenter från det svenska utbildningssystemet. Fler och fler av våra masterprogram ges på engelska och JMGs nya masterprogram i ges på engelska. Vi kommer inte att i framtiden ge någon utbildning på svenska på masternivån. Det ges bara på bachelor.

Dual masterdegree

Som jag förstått kan man organisera gemensamma examina på lite olika sätt. Dels kan det vara ett joint programe där man får examen från flera lärosäten (double degree) att man skulle ha en master i England som sedan kombineras med ett masteoppgave kan man givetvis skriva avtal om, men då blir det väl ett envägs utbyte? Vanligast är väl att man försöker ordna så att man kan tillgodoräkna sig studier på andra orter i ett program och att man sedan får dubbla examina. Örebro universitet har haft ett sådant program i planerad kommunikation och Lunds universitet har ett sådant i strategisk kommunikation. På JMG håller vi långsiktigt på att ha ett sådant samarbete med Monasch University i Melbourne i journalistik. Men det är ett femårsprojekt.

Lunds exempel finns här:

<http://isk.lu.se/utbildning/masterprogram/masterprogrammet-i-strategic-public-relations-120-hp>

Frågan man måste ställa sig vad som är vinsten med att knyta just denna utbildning till masternivån i Bergen. Är utbildningen särskilt intressant vad gäller utbyte (undervisning/forskning)? När det gäller utbytesorter är min uppfattning att man ska försöka bygga långsiktiga relationer med ett fåtal orter där man har som syfte att skapa starka band vad gäller utbildning/forskning. Till vissa orter vill man kanske ha mer av utbildningsutbyte, till andra är forskarutbytet viktigare. Olika former av utbytesavtal är då kittet som håller dem samman. I Göteborg har vi valt att minska antalet utbytesorter och jobbar också med en A- och en B-lista. Vi lägger mer resurser och arbete på A-listans orter, medan B-listan finns som möjlighet för våra studenter utan att vi lägger så stort engagemang.

Masteroppgave i samarbeite

Något som inte programrådet oppmärksammat men som jag vill göra dem oppmärksamma på är frågan om kopplingen till det omkringliggende samhället. På JMG har vi märkt att möjligheten till praktik och att bachelor- og masteroppgave kan skrivas som ett oppdrag till en extern aktör (foretag,

myndighet, organisation) har haft positiva konsekvenser för utbildningarnas attraktivitet. Vi arbetar med projektkataloger där både forskningsprojekt och externa intressenter kan lägga in uppdrag som sedan studenterna kan välja mellan. Studenterna kan också välja att själva komma på ett ämne för sin uppsats. Detta är också något som kan tas med som en idé till det fortsatta arbetet.

Slutsatser och diskussion

I rapporten har jag lyft fram olika saker, både gällande problemens orsaker och vad som är möjliga lösningar. De synpunkter som förts fram ska inte ses som några slutgiltiga svar på vad programrådet ska göra, men syftar till att ge inspel och idéer till fortsatta diskussioner. Jag vill bara återigen lyfta fram att omgörningen av programmet kan ske av olika orsaker. Dels är givetvis frågan om bristande attraktivitet central, dels kan det finnas interna skäl att göra om programmet för att harmonisera med andra utbildningar och instituttets profil.

Ny kunskap: jag har på flera ställen fört fram att programrådet bör ägna tid åt att verkligen ta reda på så mycket man kan om problemet med bristande söktryck. Vad är dess egentliga orsaker? Handlar det om kvalitetsbrister i utbildningen eller är det orsaker som inte direkt har att göra med hur masterprogrammet är organiserat? Om svaret är det senare kan det ändå vara skäl att se över profil och innehåll. Även om kanske externa orsaker minskat attraktiviteten, blir det ju också viktigt att ha god kvalitet för att locka till sig studenter.

Profil och konkurrenssituation: programrådet diskuterar olika sätt att profilera programmet. Jag tror att man måste våga lyfta fram vad som är programmets styrkor och kanske också "paketera" det tydligare. Inte minst beroende på att andra masterutbildningar har sådana styrkor.

Fokus på generiska kunskaper: jag tror att man profilera vilka kunskaper som man faktiskt har användning för i yrkeslivet. Vad är översättningsbart och vad kan man göra för att göra detta tydligare? I kombination med mer kreativa examinationsformer skulle det kunna ge ett lyft och också klargöra utbildningens relevans.

Samarbete forskning och omgivande samhälle: programmets studenter söker sig dels till forskning/undervisning och PR/information. Stärk både relationen till forskargrupper och omgivande samhället. Gästföreläsare, uppsatskataloger, seminarier (interna och externa). Här kan man göra mycket med ganska små medel.

Bengt Johansson
Programsensor

Möln dal 2015-02-06